

[Poul Nielson]

ligt, at bestyrelsesmedlemmer går igen i en stribe af bestyrelser, i et mylder af moder- og datterselskaber, sådan som erhvervslivet er organiseret i dag, hvor ledelsen er koncentreret hos Tordenskjolds soldater. Det er jo et problem, der allerede i dag skulle være særdeles alvorligt, hvis det overhovedet er et problem. Jeg kan i hvert fald ikke se, at den omstændighed, at medarbejderne i en samlet koncern har mulighed for også at få et par repræsentanter i den inderste ledelse på bestyrelsesplan, skulle kunne give anledning til de bekymringer, der her gives udtryk for.

Jeg er heller ikke glad for den almindelige tone, når der tales om, hvorvidt de pågældende nu vil have tilstækkeligt kendskab osv. Denne paternalisme er ikke køn i en debat, der drejer sig om en demokratiseringsudvikling.

Når hr. Wilhjelm citerer bemærkningerne om fælles interesser mellem arbejdstagere og arbejdsgivervirksomhederne og efterlyser en socialdemokratisk kommentar til, hvad det egentlig skal til for, vil jeg sige, at jeg forstår det sådan, at der er visse fælles interesser, som det klart er i begge parter egen interesse – og det er derfor, de er fælles – at forfølge i et samarbejde. Det er ikke det samme som en almindelig, total, principiel og ideologisk forbrødring mellem parterne i virksomhederne.

Spørgsmålet har været rejst fra visse sider om, hvorvidt man skulle have aktierne noteret på navn. Det har vi fra socialdemokratiets side allerede for fem år siden erklæret os villige til at gennemføre. Desværre må jeg sige, at det er vanskeligt at se et klart flertal her i salen nu for at lave denne ændring, men det vil vi da gerne tale om i udvalget også. Sådan som debatten er forløbet her, mener jeg, at det vil være mest rigtigt at appellere til alle fornuftige, rimelige kræfter om at få disse ting vedtaget, og hvis det kan lykkes, er det slet ikke så ringe endda.

Ellemann-Jensen (V):

Det er helt urimeligt, at hr. Poul Nielson på denne måde prøver at dreje de argumenter, der er ført frem, til, at det skulle være argumenter imod medarbejderrepræsentanter i selskabernes bestyrelse. Det er overhovedet ikke tilfældet, og det vil hr. Poul Nielson

kunne erkyndige sig om, når han til sin tid får nogle fortryk at læse.

De bekymringer, der er ført frem, er tværtimod gået på, at man ved at gennemføre de ændringer, der er foreslået her, risikerer at ødelægge nogle af de fordele, man har opnået igennem en medarbejderrepræsentant i bestyrelserne. Det, der er det væsentlige i en sådan situation, er, at man i sådanne bestyrelser beskæftiger sig med nogle forhold, der vedrører én selv i ens egen arbejdsituation på ens egen arbejdsplads, i ens eget selskab. En medarbejder fra et datterselskab, der skal sidde i en koncernbestyrelse, vil i langt de fleste tilfælde i en lidt større koncern komme til at beskæftige sig med ting, der ikke direkte vedrører eget selskab, egen arbejdsplads. Det, der sker, er, at man, specielt når der, som jeg sagde før – jeg gentager det af hensyn til hr. Poul Nielson – er geografisk og fagligt stor spredning imellem de enkelte selskaber, risikerer at etablere nogle nye former for interessekonflikter imellem medarbejderne inden for en koncern. Det vil være uheldigt og vil være til skade for den medarbejderrepræsentation i bestyrelsen, som vi fra venstre på ingen måde har forsøgt at drage nytten af i tvivl her.

Kaj Hansen (DKP):

Kommunisterne har aldrig lagt skjul på, at vi anser medarbejderrepræsentanter i bestyrelserne for noget meget problematisk. Det er ikke, fordi vi ikke har tillid til arbejdernes repræsentanter, tværtimod, og det er heller ikke, fordi vi ikke tror, at de er dygtige nok. Der må jeg advare imod i enhver henseende at tro, at de bestyrelsesmedlemmer, der sidder rundt omkring, og som er sat ind af forskellige aktieselskaber m. v., skulle være særlig dygtige. Jeg husker, da Thrige-Titan var i vanskeligheder – det var jo årsagen til, at direktør Steen Danø kom til – havde man en formand for bestyrelsen, der på en pressekonference oplyste, at han ikke anede noget om, at der var oparbejdet et underskud på 112 mill. kr. Derfor tror jeg, man skal lade være med at tro, at de repræsentanter, der sættes ind af aktieselskaberne, skulle være særlig dygtige i sammenligning med arbejdernes repræsentanter. Nej, det problematiske kommer ind i relation til de vilkår, som disse medarbejderrepræsentanter har at ar-